

Sygn. akt II PK 101/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. R.

przeciwko Wojewódzkiemu Inspektoratowi Transportu Drogowego w G.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 lutego 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 8 listopada 2013 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w G. wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013 r. w pkt I zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16.910,70 zł stanowiącą

trzymiesięczne wynagrodzenie tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy; w pkt II umorzył postępowanie w zakresie cofniętego pozwu; w pkt III oddalił powództwo w pozostałej części; w pkt IV-VI orzekł o kosztach procesu; w pkt VII wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.636,90 zł. W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji wskazał następujące motywy swego rozstrzygnięcia. Powód od 1 lutego 2008 r. zatrudniony został jako zastępca Pomorskiego Inspektora Transportu Drogowego w G. Zatrudnienie nastąpiło na podstawie powołania przez Wojewodę [...]. Powód był od 2010 r. radnym Rady Miasta B. W dniu 16 listopada 2012 r. powód został odwołany ze stanowiska zastępcy [...] Inspektora Transportu Drogowego w G. Przed złożeniem oświadczenia o odwołaniu powoda, nie została na rozwiązanie stosunku pracy powoda uzyskana zgoda Rady Miasta B. W dniu 16 listopada 2012 r. pracodawca zwrócił się do Rady Miasta B. o wyrażenie zgody na rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem z powodem. Rada Miasta B. uchwałą z dnia 20 grudnia 2012 r. odstąpiła od zajęcia stanowiska w sprawie wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z powodem. Pozwany pismem z dnia 4 stycznia 2013 r. ponownie zwrócił się do Rady Miasta B. o wyrażenie zgody na rozwiązanie z powodem stosunku pracy za wypowiedzeniem z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Wskazano, że odwołanie nie skutkuje rozwiązaniem stosunku pracy, powód nadal pozostawał w zatrudnieniu. Wniosek taki skierowany został ponownie w dniu 10 stycznia 2013 r. Uchwałą z dnia 30 stycznia 2013 r. Rada Miasta B. wyraziła zgodę na rozwiązanie z powodem stosunku pracy za wypowiedzeniem. Na początku maja 2013 r. powód otrzymał od pracodawcy świadectwo pracy, datowane na 30 kwietnia 2013 r., w którym wskazano, że powód zatrudniony był u pozwanego pracodawcy w okresie od 1 lutego 2008 r. do 30 kwietnia 2013 r.: w okresie do 16 listopada 2012 r. jako zastępca Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego w G., a do dnia 30 kwietnia 2013 r. jako pracownik Wojewódzkiego Inspektoratu Transportu Drogowego w G., zaś stosunek pracy został rozwiązany przez pracodawcę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Powód nie złożył wniosku do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W dniu 31 maja 2013 r. wniósł do sądu o sprostowanie świadectwa pracy. Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 5.636,90 zł brutto.

Sąd Rejonowy stwierdził, że złożenie przez pozwanego oświadczenia z dnia 16 listopada 2012 r. o odwołaniu powoda ze stanowiska zastępcy Inspektora Transportu Drogowego w G. wywołało skutek w postaci rozwiązania z powodem stosunku pracy za wypowiedzeniem. Jednocześnie w chwili rozwiązania z nim stosunku pracy powód wykonywał mandat radnego, co oznaczało, że podlegał szczególnej ochronie przewidzianej w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz.U. Nr 16, poz. 95 ze zm.). Zdaniem Sądu Rejonowego, przed złożeniem powodowi oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy, pracodawca winien uzyskać zgodę rady gminy na to rozwiązanie. W sprawie niekwestionowanym zaś było, że przed złożeniem oświadczenia o odwołaniu powoda ze stanowiska zastępcy wojewódzkiego inspektora transportu drogowego nie została uzyskana zgoda rady gminy na rozwiązanie z powodem stosunku pracy. Oświadczenie o odwołaniu zostało złożone powodowi w dniu 16 listopada 2012 r., zaś uzyskanie zgody rady gminy nastąpiło w styczniu 2013 r. Z uwagi na powyższe Sąd pierwszej instancji uznał, że w realiach niniejszej sprawy pracodawca rozwiązując z powodem stosunek pracy naruszył dyspozycję art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, doszło zatem do naruszenia przepisów prawa w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 69 k.p. w związku z art. 471 k.p., Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany. Zaskarżył go w całości zarzucając naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie: - art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) poprzez przyjęcie, że rozwiązanie stosunku pracy z powodem nastąpiło bez uprzedniej zgody Rady Miasta B.; - art. 53 ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 1265 ze zm.) poprzez przyjęcie, że wojewoda był pracodawcą powoda i przed złożeniem oświadczenia o odwołaniu go ze stanowiska zastępcy WITD powinien był uzyskać uprzednią zgodę Rady Miasta B. na rozwiązanie z nim stosunku pracy; - art. 18 § 1 k.p. poprzez przyjęcie, że pracodawca nie mógł zastosować korzystniejszych dla pracownika zasad rozwiązania stosunku pracy niż przewidziane w art. 70 § 2 zd. 1 k.p., tj. dokonać rozwiązania stosunku pracy z powołania w drodze wypowiedzenia z zachowaniem

okresu wypowiedzenia i przesunąć początek biegu tego okresu do czasu uzyskania zgody Rady Miasta B. na rozwiązanie z powodem stosunku pracy. Ponadto wskazał istotne uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenie art. 299 k.p.c. poprzez rezygnację z dowodu z przesłuchania stron, art. 212 i 233 § 1 k.p.c. poprzez nieustalenie co jest między stronami sporne w sprawie wartości przedmiotu sporu i wyciągnięcie błędnych wniosków w sprawie roszczeń zgłoszonych przez powoda.

Wyrokiem dnia 8 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy rozważając zgodność z prawem rozwiązania z powodem stosunku pracy prawidłowo zinterpretował i zastosował przepis art. 53 ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 1265 ze zm.) i zasadnie przyjął, że w niniejszej sprawie odwołanie powoda ze stanowiska było równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę. Sąd wskazał, że stosownie do treści art. 68 § 1 k.p. stosunek pracy nawiązuje się na podstawie powołania w przypadkach określonych w odrębnych przepisach. Takie przepisy zawierała przywołana wyżej ustawa o transporcie drogowym. Zgodnie z art. 53 ust. 5 tej ustawy zastępcę wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda, na wniosek wojewódzkiego inspektora, w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego. Decyzja powołująca daną osobę na takie stanowisko prowadzi jednocześnie do nawiązania stosunku pracy na podstawie powołania. Sąd stwierdził, że podobnie jak powołanie na stanowisko jest równoznaczne z nawiązaniem stosunku pracy (z powołania) związanego z pełnieniem określonej funkcji, odwołanie ze stanowiska jest jednocześnie rozwiązaniem stosunku pracy nawiązanego na podstawie powołania, przy czym skutek rozwiązujący może nastąpić niezwłocznie albo po upływie okresu równego okresowi wypowiedzenia, w zależności od przyczyn odwołania. Co do zasady odwołanie jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę (art. 70 § 2 k.p.). W przedmiotowej sprawie stosunek pracy został z powodem nawiązany na podstawie powołania. Odwołanie zaś powoda ze stanowiska zastępcy wojewódzkiego inspektora transportu drogowego skutkowało równocześnie rozwiązaniem z nim stosunku pracy. Do rozwiązania z powodem tego stosunku nie była wymagana jakakolwiek czynność

ze strony pracodawcy powoda. Wyłączna kompetencja w tym zakresie przysługiwała bowiem organowi powołującemu powoda na to stanowisko. Niezasadny okazał się w ocenie Sądu, również zarzut naruszenia art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.). W myśl tego przepisu rozwiązanie z radnym stosunku pracy wymaga uprzedniej zgody rady gminy, której jest członkiem. Rada gminy odmówi zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, jeżeli podstawą rozwiązania tego stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. W sprawie bezsporne było, że w chwili złożenia powodowi oświadczenia o odwołaniu go ze stanowiska zastępcy wojewódzkiego inspektora transportu drogowego (i równoczesnym rozwiązaniem z nim stosunku pracy za wypowiedzeniem) wykonywał on mandat radnego. Pracodawca zamierzając zwolnić powoda (zatrudnionego u siebie członka rady gminy), powinien był zatem wystąpić do samorządu o zgodę na rozwiązanie z nim stosunku pracy przed dokonaniem wypowiedzenia. W niniejszej sprawie zgoda taka wyrażona została uchwałą Rady Miasta B. dopiero w dniu 30 stycznia 2013 r. Tym samym pozwany przed dokonaniem czynności zmierzającej do rozwiązania z powodem stosunku pracy nie uzyskał zgody wymaganej art. 25 ust. 2 u.s.g. Złożenie pracownikowi oświadczenia woli zmierzającego do rozwiązania łączącego strony stosunku prawnego bez uzyskania zgody rady było czynnością dokonaną z naruszeniem prawa. W konsekwencji pozwany naruszył art. 25 ust. 2 u.s.g., tj. naruszył przepis prawa w rozumieniu art. 45 § 1 k.p., a zatem powodowi przysługiwało roszczenie o odszkodowanie. Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że również zarzut naruszenia art. 18 § 1 k.p. nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd wskazał, że dopuszczalna jest możliwość korzystniejszego niż to wynika z przepisów prawa pracy ukształtowania treści indywidualnego stosunku pracy. Umową o pracę, zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 18 k.p., można wprowadzać do treści stosunku pracy postanowienia korzystniejsze niż zawarte w przepisach prawa pracy. Prawo pracy nie ogranicza możliwości swobodnego kształtowania treści stosunku pracy w drodze umowy o pracę, oczywiście z zastrzeżeniem art. 18 k.p., który zezwala na odstępianie od przepisów prawa pracy jedynie wtedy, gdy jest to korzystniejsze dla pracownika. W realiach niniejszej sprawy pozwany nie

przedstawił żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że strony ustaliły, że w razie odwołania powoda z zajmowanego stanowiska jego stosunek pracy nie ulegnie rozwiązaniu. Dowodu takiego nie stanowi pismo pozwanego z dnia 16 listopada 2012 r. informujące powoda o odwołaniu go ze stanowiska Zastępcy Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego z jednoczesnym wskazaniem, że odwołanie nie jest równoznaczne z ustaniem stosunku pracy powoda. Powyższe pismo zawiera jedynie jednostronne oświadczenie woli pozwanego. Brak jakiegokolwiek dowodu, aby powód stanowisko to zaakceptował. W ocenie Sądu Okręgowego, wobec naruszenia przez pozwanego przy rozwiązywaniu z powodem stosunku pracy przepisu art. 25 ust. 2 u.s.g., takie postanowienie umowne byłoby dla powoda mniej korzystne aniżeli wynikające z przepisów prawa pracy prawo powoda do dochodzenia odszkodowania od pozwanego.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 listopada 2013 r. zaskarżając w całości powyższe orzeczenie na podstawie naruszenia prawa materialnego przez oczywiste naruszenie przepisów art. 18 ust. 1 w związku z art. 70 ust. 2 k.p. W ocenie pozwanego przyjęcie, że pracodawca nie mógł zastosować korzystniejszego dla pracownika sposobu rozwiązania stosunku pracy powstałego na podstawie powołania - poprzez jego wypowiedzenie w terminie późniejszym niż dzień odwołania, to jest dopiero po uzyskaniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z powodem przez radę gminy – jest nieprawidłowe. Wskazując na powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości, a także poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego z dnia 6 czerwca 2013 r. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wszystkich instancji – ewentualnie - o uchylenie zaskarżonych wyroków (jak wyżej) i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się nieuzasadniona. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz.U. Nr 16, poz. 95 ze zm.) powierzyła

gminom realizację zadań publicznych o znaczeniu lokalnym. Gmina stała się samodzielnym podmiotem wykonującym zadania publiczne na własną odpowiedzialność. Gmina ma osobowość prawną, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej (art. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym). Rada gminy, z zastrzeżeniem art. 12, jest organem stanowiącym i kontrolnym gminy (art. 15 cyt. ustawy). Do właściwości rady gminy należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 18 ust. 1 cyt. ustawy). Rada gminy ma uprawnienia kontrolne w stosunku do zarządu i podporządkowanych mu jednostek (art. 18 ust. 3 cyt. ustawy). Artykuł 18 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym określa zakres wyłącznej właściwości rady gminy, akcentując tym samym, że rada w wymienionych sprawach jest jedynym organem uprawnionym do podejmowania decyzji. Konsekwencją tak daleko posuniętych kompetencji rady gminy jest taka ochrona prawna radnych, jak przewidziana dla funkcjonariuszy publicznych, oraz ochrona trwałości ich stosunku pracy. Ochrona ta, określona w art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym, nakłada na pracodawcę obowiązek uzyskania uprzedniej zgody rady gminy na rozwiązanie stosunku pracy z radnym tej gminy. Przepis ten równocześnie nakazuje radzie odmówienie takiej zgody, gdy podstawą rozwiązania stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. Do stwierdzenia, że odmowa udzielenia zgody w tych sytuacjach jest obowiązkiem rady, upoważnia użyta przez ustawodawcę imperatywna forma „rada odmówi”. Skoro przepis używa określenia „stosunek pracy”, to znaczy, że zawarty w nim obowiązek obejmuje także stosunek pracy na podstawie powołania.

Istotą tego stosunku (art. 69 k.p.), jak wiadomo, jest oparcie zarówno jego powstania, jak i rozwiązania na decyzji właściwego organu dokonującego powołania celem zagwarantowania temu organowi swobody doboru kadr kierowniczych. Stosunek pracy nawiązany na podstawie powołania jest najmniej stabilny wśród znanych naszemu prawu pracy form nawiązywania stosunku pracy. Artykuł 69 k.p. wyłącza stosowanie wobec pracowników powołanych przepisów regulujących tryb postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę, rozpatrywanie sporów pracowniczych w części dotyczącej bezskuteczności wypowiedzeń, odszkodowań przewidzianych w razie wypowiedzenia umowy o pracę oraz

przywracania do pracy. Kodeks pracy przyjmuje natychmiastową skuteczność odwołania w zakresie wykonywania funkcji. Jeżeli odwołanie nie jest połączone z oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, to wywołuje skutek w postaci rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem bez potrzeby dodatkowego oświadczenia. Odwołanie ze stanowiska jest na ogół nierozdzielnie połączone z rozwiązaniem stosunku pracy.

Ochrona trwałości stosunku pracy radnego zagwarantowana ustawą o samorządzie terytorialnym obejmuje, zgodnie z literalnym brzmieniem art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym, wszystkie formy nawiązania stosunku pracy. Zarówno gramatyczna, jak i celowościowa wykładnia tego przepisu przemawiają za uznaniem, że szczególna ochrona trwałości stosunku pracy radnego obejmuje także tych radnych, których stosunek pracy powstał na podstawie powołania. Ustawodawca, przyjmując w art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym, że zgoda rady gminy jest warunkiem rozwiązania stosunku pracy z radnym, przejawiał wolę ochrony wszystkich radnych - pracowników bez względu na formę nawiązania stosunku pracy. Ochrona stosunku pracy radnego ma na celu umożliwienie radnym, ze względu na szczególną rolę, jaka została powierzona gminom, jak najskuteczniejszego i najbezpieczniejszego sprawowania funkcji. Następstwem tej ochrony jest ograniczenie swobody podmiotu, który w określony w Kodeksie pracy sposób nawiązał na podstawie powołania stosunek pracy z pracownikiem-radnym, w rozwiązaniu tego stosunku bez zgody rady gminy. Ograniczenie to nie ma charakteru bezwzględny. Rozwiązanie stosunku pracy, w tym stosunku pracy na podstawie powołania, może nastąpić wtedy, gdy rada gminy wyrazi na nie zgodę. Wyrażenie zgody przez radę gminy na rozwiązanie z radnym stosunku pracy jest pozostawione do swobodnej decyzji rady, z wyjątkiem sytuacji, gdy podstawą tego rozwiązania są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. Artykuł 25 ust. 2 (zdanie drugie) ustawy o samorządzie terytorialnym nakazuje radzie odmówić wówczas zgody na rozwiązanie stosunku pracy. Wtedy, gdy u podstaw rozwiązania stosunku pracy z powołania leżnie sprawowanie mandatu radnego, odmowa wyrażenia zgody przez radę gminy na podstawie wspomnianego przepisu, będzie zgodna z ideą ochrony funkcji radnego. Cel i znaczenie szczególnej ochrony funkcji radnego, nadane art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie

terytorialnym, stałyby się iluzoryczne i abstrakcyjne, gdyby przyjąć wyłączenie spod tej ochrony radnych, których stosunek pracy powstał na podstawie powołania.

Ogólna klauzula zawarta w art. 69 pkt 1 k.p. o wyłączeniu trybu postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę z pracownikami powołanymi nie ma zastosowania do pracowników zatrudnionych na podstawie powołania, będących jednocześnie radnymi. Treść art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym jednoznacznie obejmuje ochroną w nim przewidzianą wszystkich pracowników, w tym i tych, którzy stali się pracownikami w następstwie powołania. Ochroną objęta jest trwałość stosunku pracy. W konsekwencji odwołania ze stanowiska pracownika powołanego -radnego, skutkujące rozwiązaniem stosunku pracy bez zgody rady gminy, będzie stanowiło naruszenie art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym i jako niezgodne z prawem daje pracownikowi odwołanemu prawo dochodzenia odpowiednio roszczeń określonych w art. 45 k.p. Podstawowym roszczeniem przysługującym pracownikowi powołanemu -radnemu w razie odwołania go bez zgody rady gminy ze względu na istotę stosunku pracy z powołania powinno być odszkodowanie, o którym mowa w art. 45 § 1 k.p.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd drugiej instancji nie naruszył art. 18 ust. 1 w związku z art. 70 ust. 2 k.p. poprzez przyjęcie, że pracodawca nie mógł zastosować korzystniejszego dla pracownika sposobu rozwiązania stosunku pracy powstałego na podstawie powołania, poprzez jego wypowiedzenie w terminie późniejszym niż dzień odwołania, to jest dopiero po uzyskaniu zgody na rozwiązanie stosunku pracy z powodem przez radę gminy. W niniejszej sprawie Sąd nie zajmował się kwestią prawnej możliwości korzystniejszego, niż to wynika z przepisów prawa pracy, ukształtowania treści indywidualnego stosunku pracy. Umową o pracę, zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 18 k.p., można wprowadzać do treści stosunku pracy postanowienia korzystniejsze niż zawarte w przepisach prawa pracy. Jednakże w niniejszej sprawie Sąd jedynie na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał, że pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że strony ustaliły, że w razie odwołania powoda z zajmowanego stanowiska jego stosunek pracy nie ulegnie rozwiązaniu. W ocenie Sądu drugiej instancji pismo pozwanego z dnia 16 listopada 2012 r. informujące powoda o odwołaniu go ze

stanowiska Zastępcy Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego z jednoczesnym wskazaniem, że odwołanie nie jest równoznaczne z ustaniem stosunku pracy powoda - stanowiło jedynie jednostronne oświadczenie woli pozwanego. Sąd podkreślił nadto, że brak było jakiegokolwiek dowodu, aby powód stanowisko to zaakceptował. W ocenie Sądu takie postanowienie umowne, byłoby mniej korzystne aniżeli wynikające z przepisów prawa pracy prawo powoda do dochodzenia odszkodowania od pozwanego.

Mając na uwadze, że wniesiona w rozpoznawanej sprawie skarga kasacyjna była oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia prawa materialnego, argumentacja uzasadnienia, kwestionująca ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji jest pozbawiona znaczenia prawnego. Możliwość kontroli orzeczenia Sądu drugiej instancji przez Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego jest ograniczona jedynie do pewnej kategorii błędów prawnych. Skarga kasacyjna jest środkiem kontroli prawidłowości stosowania prawa przez sąd drugiej instancji, a nie instrumentem kontroli trafności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. W odniesieniu do ustaleń faktycznych kontrola kasacyjna może dotyczyć zatem jedynie naruszenia norm prawa procesowego regulujących sposób dokonywania tych ustaleń, a zatem przepisów o regułach dowodowych, ocenie dowodów, rozkładzie ciężaru dowodowego, domniemaniach faktycznych itp. W ustalonym stanie faktycznym pozwany nie przedstawił dowodu, z którego wynikałoby, że strony ustaliły, że w razie odwołania powoda z zajmowanego stanowiska jego stosunek pracy nie ulegnie rozwiązaniu. Sąd ocenił, że pismo pozwanego z dnia 16 listopada 2012 r. informujące powoda o odwołaniu go ze stanowiska Zastępcy Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego z jednoczesnym wskazaniem, że odwołanie nie jest równoznaczne z ustaniem stosunku pracy powoda, nie miało charakteru zgodnego porozumienia stron i nie mogło jednostronnie modyfikować treści łączącej ich umowy o pracę. Zakres kontroli kasacyjnej, zgodnie ze stosownymi przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, jest ograniczony do oceny legalności zaskarżonego orzeczenia, czyli do kontroli prawidłowości stosowania prawa, kontroli dokonywanej w granicach wyznaczonych podstawami skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.